

длъжни да отидатъ, каквото и да е извършила тя спрѣмо тѣхъ, — иначе би се провинили въ непростимо „правене политика“ съ въпроса: Но не тъй безупречно, е повторното водене прѣговори съ сѣщото правителство и сѣщия министъръ на народното просвѣщение, който бѣ вече далъ на коллегията достатъчно доказателства за своитѣ... неджентлеменски привички (комисията, която води прѣговоритѣ съ него, бѣ го избобличила печатно въ говорене неистини), — сѣщия, който бѣ назначилъ първата серия нови професори и бѣ заявилъ на разни вѣстникарски репортери (чрѣзъ които той водѣше борбата и прѣдъ които по адресъ на професоритѣ говорѣше думи, съ каквито и неговитѣ писари би се посвѣнили да си послужатъ), че е прѣкжснналъ окончателно прѣговоритѣ съ бившитѣ професори и ще назначи само ония отъ тѣхъ, които дадѣтъ заявление и т. н. и т. н. Не е свободна отъ всѣки укоръ и отстъпката, която коллегията направи, при вторитѣ прѣговори, като се съгласи да влѣзе въ университета безъ своя ректоръ, г. д-ръ Кирова, докато Академическия съвѣтъ се произнесе върху обвиненията на правителството противъ него. Но и тая отстъпка не съдържаше нито морално падане, нито подхлъзване. И ето защо. Тя бѣше, първо, най-малката отъ злинитѣ, които въ тоя моментъ заплашваха коллегията, и, второ, моралната печалба, която тая отстъпка можеше да донесе, бѣ много по-голяма отъ моралната жертва, която съ нея се правѣше. Относително първото трѣбва да спомнимъ, че отказътъ на г. Кирова да се оттегли по собствена инициатива отъ кол-